

✧ Základní verš

„Hle, to je náš Bůh. V něho jsme skládali naději a on nás spasil. Je to Hospodin, v něhož jsme skládali naději, budeme jásat a radovat se, že nás spasil.“ (Iz 25:9)

„Kazatel kázal o pýše. Žena, která kázání poslouchala, přišla za ním a řekla mu, že by ráda vyznala jeden velký hřích. „Co to bylo za hřích?“ zeptal se jí kazatel. „Pýcha,“ odpověděla žena, „poslední dobou jsem totiž každý den seděla asi hodinu před zrcadlem a obdivovala se, jak jsem krásná.“ „Ach,“ odpověděl kazatel, „to není hříšná pýcha. To je jen vaše hříšná představivost!““ (C. E. Macartney podle Tan, Paul Lee. Encyclopaedia of 7700 Illustrations: Signs of the Times, s. 1100)

Od doby, kdy vznikl v srdci mocného anděla hřích, pýcha překračuje hranice reality (u andělů i u lidí). Nejhuře na tom jsou ti, kteří v sobě chovají duchovní pýchu. Jsou tak porušení, že mohou být zachráněni jen díky tomu, co pro ně udělá někdo jiný.

V tomto úkole budeme přemýšlet, kromě jiného, o původu pýchy a vyvyšování sebe.

Lekce na tento týden představuje Izajášovy texty o soudu nad Babylónem, Božím nepřitelem, který nese charakteristiky nepřátelství vůči Bohu i jeho dětem ve všech dobách.

✧ Osnova lekce:

1. Soud nad Babylónem je oznámen (neděle)
2. Soud nad Babylónem je vykonán (pondělí)
3. Pýcha – příčina pádu Babylónu (úterý)
4. Babylón – nadčasový symbol vzpoury (středa)
5. Výsledek soudu – záchrana Božích dětí (čtvrtek)

NE 31. ledna – Soud nad národy (Iz 13)

Iz 13:1 „Výnos o Babylónu, který přijal ve vidění Izajáš, syn Amósův.“

Iz 1:1 „Vidění Izajáše, syna Amósova, které viděl o Judsku a Jeruzalému za dnů Uzijáše, Jótama, Achaza a Chizkijáše, králů judských.“

Iz 2:1 „Slovo o Judsku a Jeruzalému, jež ve vidění přijal Izajáš, syn Amósův.“

Iz 14:24-27 „²³Proměním jej v hntzdiště sýčků a ve slatiny, vymetu jej pometlem zkázy, je výrok Hospodina zástupů.“
²⁴Hospodin zástupů přísáhl: „Jak jsem si předsevzal, tak se stane, a pro co jsem se rozhodl, to se uskuteční.“²⁵Rozdrtím Ašúra ve své zemi, rozšlapu ho na svých horách a z nich sejmu jeho jho. Z ramene jim bude sňato jeho břímě.“²⁶To je rozhodnutí učiněné o celé zemi a to je paže napřažená proti všem pronárodům.²⁷Když Hospodin zástupů rozhodl, kdo to zruší? Jeho paže je napřažena, kdo ji odvrátí?“

Iz 13 „¹Výnos o Babylónu, který přijal ve vidění Izajáš, syn Amósův: ²„Vztyčte korouhev na lysé hoře, vzkřikněte na ně, zamávejte rukou, ať vejdou branami urozených. ³Vydal jsem příkaz svým posvěceným, povolal jsem k vykonání svého hněvu i své bohatýry, jásající nad mou důstojností. ⁴Slyš hluk na horách jakoby početného lidu, slyš hukot království, shromážděných pronárodů: Hospodin zástupů sbírá vojsko k boji. ⁵Z daleké země přicházejí, až od končin nebes, přichází Hospodin se zbrojí hrozného hněvu, aby pohubil celou zemi. ⁶Kvilté, blízko je den Hospodinův, přijde od Všemocného jak zhouba. ⁷Proto každá ruka ochabne a každý člověk odvahu ztratí. ⁸Budou plni hrůzy, zachvátí je bolesti a křeče, jako rodička se budou svíjet. Strnule bude zřít jeden na druhého, ve tváři plamenem vzplanou. ⁹Hle, přichází den Hospodinův, nelítostný, s prchlivostí a planoucím hněvem, aby zemi změnil v spoušť a vymýtil z ní její hřichy. ¹⁰Nebeské hvězdy a souhvězdí se nezatřpytí svým světlem, slunce se při svém východu zatmí, měsíc svým světlem nezazáří. ¹¹A budu stíhat zlobu světa a nepravost svévolníků. Učiním přítrž pýše opovážlivců, ponížím troufalost ukruťníků. ¹²Způsobím, že člověk bude vzácnější než ryzí zlato, člověk bude nad zlato z Ofiru. ¹³Otrěsu totiž nebesy a země se pohne ze svého místa prchlivostí Hospodina zástupů v den jeho planoucího hněvu. ¹⁴Jako vyplašená laň a jako stádo, jež neshromažďuje nikdo, tak se obrátí každý ke svému lidu, každý uteče do své země. ¹⁵Každý, koho najdou, bude skolen, každý, koho chytí, padne mečem. ¹⁶Jejich nemluvíata budou rozdracena před jejich zraky, jejich domy budou vyplněny, jejich ženy zneuctěny. ¹⁷Hle, já podnítím proti vám Médy, kteří si neváží stříbra, nemají zálibu v zlatě. ¹⁸Svími luky rozdrť chlapece, nad plodem života se neslují, s vašimi syny nebudou mít soucit.“

¹⁹Babylón, skvost mezi královstvími, pyšná okrasa Kaldejců, dopadne jako Sodoma a Gomora, vyvrácené Bohem.
²⁰Už nikdy nebude osídlen, nebude obydlen po všechna pokolení. Žádný Arab si tam nepostaví stan, pastýři tam nenechají odpočívat stáda, ²¹nýbrž divá sběr tam bude odpočívát, v jejich domech bude plno výrů, přebývat tam budou pštrosi, běsové tam budou poskakovat. ²²V jeho palácích budou výt hyeny a v chrámech rozkoše šakalové. Jeho čas se přiblížil, dny nebudou mu prodlouženy.““

PO 1. února – Pád města Babylónu (Iz 13)

Iz 13:19-22 „¹⁹Babylón, skvost mezi královstvími, pyšná okrasa Kaldejců, dopadne jako Sodoma a Gomora, vyvrácené Bohem. ²⁰Už nikdy nebude osídlen, nebude obydlen po všechna pokolení. Žádný Arab si tam nepostaví stan, pastýři tam nenechají odpočívát stáda, ²¹nýbrž divá sběr tam bude odpočívát, v jejich domech bude plno výrů, přebývat tam budou pštrosi, běsové tam budou poskakovat. ²²V jeho palácích budou výt hyeny a v chrámech rozkoše šakalové. Jeho čas se přiblížil, dny nebudou mu prodlouženy.““

Da 5 „¹Král Belšasar vystrojil velikou hostinu svým tisíci hodnostářům a před těmito tisíci pil víno. ²Při popjení vína poručil Belšasar přinést zlaté a stříbrné nádoby, které odnesl Nebúkadnesar, jeho otec, z jeruzalémského chrámu, aby z nich pili král i jeho hodnostáři, jeho ženy i ženiny. ³Hned tedy přinesli zlaté nádoby odnesené z chrámu, to je z Božho domu v Jeruzalémě, a pili z nich král i jeho hodnostáři, jeho ženy i ženiny. ⁴Pili víno a chválili bohy zlaté a stříbrné, bronzové, železné, dřevěné a kamenné. ⁵V tu hodinu se ukázaly prsty lidské ruky a něco psaly na omítku zdi královského paláce naproti svícnu. Král viděl zápěstí ruky, která psala. ⁶Tu se barva králova obličejě změnila a myšlenky ho naplnily hrůzou, poklesl v kyčlích a kolena mu tloukla o sebe. ⁷Král mocně zvolal, aby přivedli zaklínače, hvězdopravce a planetáře. Babylónským mudrcům král řekl: „Kdokoli přečte toto písmo a sdělí mi výklad, bude oblečen do purpuru, na krk mu bude dán zlatý řetěz a bude mít v království moc jako třetí po mně.“ ⁸Všichni královští mudrci tedy vstoupili, ale nebyli schopni písmo přečíst a oznámit králi výklad. ⁹Král Belšasar byl pln hrůzy a barva jeho obličejě se změnila. I hodnostáři byli zmateni. ¹⁰Po slovech krále a hodnostářů vešla do domu, kde hodovali, královna a řekla: „Králi, navěky buď živ! Necht' tě tvé myšlenky neplní hrůzou a barva tvého obličejě ať se nemění. ¹¹Je ve tvém království muž, v němž je duch svatých bohů. Za dnů tvého otce bylo shledáno, že je osvěcený a zběhlý v moudrosti, která je jako moudrost bohů. Král Nebúkadnesar, tvůj otec, ho ustanovil nejvyšším z věštců, zaklínačů, hvězdopravců a planetářů, ano, tvůj otec, králi, ¹²neboť bylo shledáno, že Daniel, jemuž král dal jméno Belšasar, má mimořádného ducha a poznání a že je zběhlý ve vykládání snů, řešení záhad a vysvětlování věcí nesnadných. Necht' je Daniel nyní zavolán a sdělí výklad.“ ¹³Daniel byl hned přiveden ke králi. Král se Daniela otázel: „Ty jsi Daniel z judských přesídlenců, kterého přivedl král, můj otec, z Judska? ¹⁴Slyšel jsem o tobě, že je v tobě duch bohů a že bylo shledáno, že jsi osvěcený a zběhlý v mimořádné moudrosti. ¹⁵Byli ke mně přivedeni mudrci, zaklínači, aby mi přečetli toto písmo a oznámili mi jeho výklad, ale nejsou schopni výklad té věci sdělit. ¹⁶O tobě jsem slyšel, že dokážeš podat výklad a vysvětlit nesnadné. Nyní tedy, dokážeš-li to písmo přečíst a výklad mi oznámit, budeš oblečen do purpuru, na krk ti bude dán zlatý řetěz a budeš mít v království moc jako třetí.“ ¹⁷Daniel na to králi odpověděl: „Své dary si ponech a své odměny dej jinému. To písmo však králi přečtu a výklad mu oznámím. ¹⁸Slyš, králi! Bůh nejvyšší dal Nebúkadnesarovi, tvému otci, království a velikost, slávu a důstojnost. ¹⁹Pro velikost, kterou mu dal, se před ním třáslí všichni lidé různých národností a jazyků a obávali se ho. Koho chtěl, zabil, koho chtěl, nechal žít, koho chtěl, povýšil, koho chtěl, ponížil. ²⁰Když se jeho srdce povýšilo a jeho duch se stal náramně zpupný, byl svržen ze svého královského stolce a jeho sláva mu byla odňata. ²¹Byl vyhnán pryč od lidí, jeho srdce se stalo podobné zvířecímu, bydlel s divokými osly, za pokrm mu dávali rostliny jako dobytku a jeho tělo bylo skrápěno nebeskou rosou, dokud nepoznal, že Bůh nejvyšší má moc nad lidským královstvím a že nad ním ustanovuje, koho chce. ²²Ani ty, jeho synu Belšasare, jsi neponížil své srdce, ačkoli jsi o tom všem věděl, ²³ale povýšil ses nad Pána nebes. Přinesli před tebe nádoby z jeho domu a pil jsi z nich víno ty i tvoji hodnostáři, tvé ženy i ženiny, a chválil jsi bohy stříbrné a zlaté, bronzové, železné, dřevěné a kamenné, kteří nic nevidí, neslyší ani nevědí. Boha, v jehož rukou je tvůj dech a všechny tvé cesty, jsi však nevelebil. ²⁴Proto bylo od něho posláno zápěstí ruky a napsáno toto písmo. ²⁵Toto pak je písmo, které bylo napsáno: ‚Mené, mené, tekel ú-parsín‘. ²⁶Toto je výklad těch slov: Mené – Bůh sečetl tvé kralování a ukončil je. ²⁷Tekel – byl jsi zvážen na vahách a shledán lehký. ²⁸Peres – tvé království bylo rozloženo a dáno Médům a Peršanům.“ ²⁹Belšasar hned poručil, aby Daniela oblékli do purpuru, na krk mu dali zlatý řetěz a rozhlásili o něm, že má v království moc jako třetí. ³⁰Ještě té noci byl kaldejský král Belšasar zabít.“

Iz 14:4-6 „⁴Proneseš o babylónském králi pořekadlo: „Jak pominul poháněč, jak pominula knuta!“ ⁵Hospodin polámá hůl svévolníků, žezlo vládců, ⁶jež zběsile bílo národy ranami bez ustání, hněvivě vládlo pronárodům nezkroutným pronásledováním.““

Sd 5 „¹Onoho dne zpívala Debóra a Bárak, syn Abínoamův: ²Vlas bojovníků v Izraeli volně vlaje, že se dobrovolně sešel lid, dobrořečte Hospodinu! ³Slyšte, králové, poslouchajte, hodnostáři, já budu pět Hospodinu, já mu budu zpívat, zpívá žalmy Hospodinu, Bohu Izraele. ⁴Hospodine, když jsi táhl ze Seíru, když jsi vykročil z Edómského pole, země se třásla, z nebes kanuly krůpěje, ano, z oblaků kanuly krůpěje vod. ⁵Hory se zapotácely před Hospodinem, Bohem ze Sínaje, před Hospodinem, Bohem Izraele. ⁶Ve dnech Šamgara, syna Anatova, ve dnech Jáelíných byly opuštěny stezky. Kdo se vydávali na cesty, vydávali se po stezkách křivolakých. ⁷Opuštěn byl venkov, pusto bylo v Izraeli, až jsem povstala já, Debóra, povstala jsem jako matka v Izraeli. ⁸Kdykoli si lid volil nové bohy, rozpoutal se v branách boj; ale ukázal se štít nebo kopí mezi čtyřiceti tisíci v Izraeli? ⁹Mé srdce je s těmi, kdo třímají v Izraeli palcát, při dobrovolnících v lidu; dobrořečte Hospodinu! ¹⁰Vy, kteří jezdíte na bělavých oslicích, kdo sedáváte na koberecích, kdo se ubíráte cestou, rozvažujte! ¹¹Vzdálení hluku střelců, mezi napajedly, tam ať opěvují spravedlivé činy Hospodina, spravedlivé činy jeho vojevůdce v Izraeli, když lid Hospodinův sestoupil k branám. ¹²Procitni, Debóro, procitni, Debóro, procitni, přiseň pěj! Povstaň, Báraku, odved' své zajatce, synu Abínoamův! ¹³Tedy ten z lidu, kdo vyvázl, pošlapal urozené; Hospodin mi dal pošlapat bohatýry. ¹⁴Z Efrajima ti, kdo z něho vzešli, bojovali s Amálekem, Benjamíne, za tebou táhly tvé zástupy, z Makíra sestoupili ti, kdo třímají palcát, ze Zabulóna ti, kdo nosí velitelskou hůl. ¹⁵Isacharští velmožové šli s Debórou, Isachar hned za Bárakem, vyslán do doliny, šel mu v patách. Avšak u potoků Rúbenových bylo velké zasedání. ¹⁶Proč jsi zůstal sedět mezi ohradami? Abys naslouchal, jak svolávají stáda? U potoků Rúbenových bylo velké rokování. ¹⁷Gileád si zůstal za Jordánem. A proč Dan pobývá jako host na lodích? Ašer se usadil na pobřeží moře, při svých zálivech si zůstal. ¹⁸Zabulón je lid, který dokázal nasadit svůj život, rovněž Neftalí na výšinách pole. ¹⁹Přišli králové a bojovali, tedy bojovali kenaanští králové v Taanaku, při Vodách megidských, střěbra se však nezmocnili. ²⁰Z nebes bojovaly hvězdy, bojovaly ze svých drah se Síserou. ²¹Potok Kíšon odpavil ty krále, potok prastarý, ten potok Kíšon. Jen je mocně pošlapej, má duše! ²²Tedy dupala kopyta koní, stateční cválali ostrým tryskem. ²³Proklejte Meróz, velí Hospodinův posel, uvalte na jeho obyvatele kletbu: Nepřišli na pomoc Hospodinu, na pomoc Hospodinu proti bohatýrům. ²⁴Požehnána buď nad jiné ženy Jáel, žena Kénijce Chebera, nad jiné ženy ve stanech buď požehnána! ²⁵Požádala o vodu, poskytla mléko, v koflíku urozených podala smetanu. ²⁶Rukou chopila stanový kolík, pravicí pádné kladivo, udeřila Síseru, roztrátila mu hlavu, probodla a prorazila jeho spánky. ²⁷Klesl jí k nohám, padl, zůstal ležet, k nohám jí klesl, padl; tam klesl a padl zabitý. ²⁸Síserova matka vyhlížela z okna, naříkala za okenní mříží: „Proč tak dlouho nepřijíždí jeho vůz? Proč mešká hřmot jeho vozby?“ ²⁹Odpověděly jí nejmoudřejší z jejich kněžen a ona si teď opakuje jejich slova: ³⁰„Určitě získali a rozdělují kořist, jednu dvě zajatky každému hrdinovi, kořist pro Síseru – pestré šaty, kořist, pestré šaty, jeden dva pestré šátky na krk co kořist.“ ³¹Tak ať zhynou všichni tvoji nepřátelé, Hospodine! Ale ti, kdo jej milují, budou jako slunce vycházející v plné síle. – Země žila v míru po čtyřicet let.“

ÚT 2. února – Pád pyšného krále (Iz 14)

Iz 14:12-15 „¹²Jak jsi spadl z nebe, třpytivá hvězdo, jitrénky synu! Jak jsi sražen k zemi, zotročovateli pronárodů! ¹³A v srdci sis říkal: „Vystoupím na nebesa, vyvýším svůj trůn nad Boží hvězdy, zasednu na Hoře setkávání na nejzazším Severu. ¹⁴Vystoupím na posvátná návrší oblaků, s Nejvyšším se budu měřit.“ ¹⁵Ted' jsi svržen do podsvětí, do nejhlubší jámy!“

Iz 14:1-3 „¹Hospodin se slituje nad Jákobem a znovu vyvolí Izraele. Dá jim odpočinout v jejich zemi, přidruží se k nim i bezdomovec a připojí se k domu Jákobovu. ²Národy je totiž samy vedou na jejich místo a Izraelův dům je dostane do dědicství v Hospodinově zemi jako otroky a otrokyně. Tak zajmou ty, kdo je prve zajali, a budou panovat nad svými poháněči. ³V den, kdy ti dá Hospodin odpočinout od tvého trápení a nepokoje, od tvrdé otročiny, již jsi byl zotročen.“

Iz 14:4-23 „⁴Proneseš o babylónském králi pořekadlo: „Jak pomínil poháněč, jak pomínila knuta!“ ⁵Hospodin polámá hůl svévolníků, žezlo vládců, jež zběsile bilo národy ranami bez ustání, hněvivě vládlo pronárodům nezkroutným pronásledováním. ⁷V míru odpočala celá země, všechno zvučně plesá. ⁸J cypřiše se radují nad tebou i libanónské cedry od chvíle, kdy jsi padl: „Už nevstane ten, kdo nás kácel!“ ⁹I nejhlubší podsvětí je kvůli tobě rozrušeno, čeká na tvůj příchod, probudilo kvůli tobě přízraky všech vojevůdců země. Všechny krále pronárodů přimělo vstát ze svých trůnů. ¹⁰Ti všichni se ozvou a řeknou tobě: „Také jsi jako my pozbyl síly? Už jsi nám podoben! ¹¹Do podsvětí byla svržena tvá pýcha, hluchý zvuk tvých harf. Máš ustláno na hnilobě, přikrývku máš z červů.“ ¹²Jak jsi spadl z nebe, třpytivá hvězdo, jitrénky synu! Jak jsi sražen k zemi, zotročovateli pronárodů! ¹³A v srdci sis říkal: „Vystoupím na nebesa, vyvýším svůj trůn nad Boží hvězdy, zasednu na Hoře setkávání na nejzazším Severu. ¹⁴Vystoupím na posvátná návrší oblaků, s Nejvyšším se budu měřit.“ ¹⁵Ted' jsi svržen do podsvětí, do nejhlubší jámy! ¹⁶Kdo tě uvidí, budou se dívat a divit: „To je ten muž, který zneklidňoval zemi a otrásal královstvími“

¹⁷Svět měnil v poušť, bořil jeho města, vězně nikdy nepropouštěl domů. ¹⁸Všichni králové pronárodů, všichni ležtí slavně ve svých hrobkách, ¹⁹ale tebe pohodili mimo hrob jak ohavný výhonek; jsi jako šatem přikryt zavražděnými, porubávanými mečem, svrženými do kamenité jámy, jsi jak pošlapaná mršina, ²⁰nebudeš připojen k nim v hrobě. Vždyť jsi ničil vlastní zemi, vlastní lid jsi vraždil. O potomstvu zlovolníků nebude navěky zmínky. ²¹„Připravte jeho synům jatky pro nepravost otců! Nepovstanou, nezmocní se země a svět nezaplní městy.“ ²²„Já povstanu proti nim, je výrok Hospodina zástupů, vymýtím jméno Babylónu i pozůstatek po něm, nástupce i následníka, je výrok Hospodinův. ²³Proměním jej v hnězděště sýčků a ve slatiny, vymetu jej pometlem zkázy, je výrok Hospodina zástupů.“

Mi 2:4 „V onen den o vás užijí pořekadel, strhne se žalostné bědování: „Je po všem!“ „Přišla na nás záhuba,“ řeknete, „podíl mého lidu je pryč, kterak jsem o něj přišel! Naše pole připadlo odpadlkům.““

Abk 2:6 „Což ti všichni neužijí proti němu pořekadel, posměšných popěvků a narážek na něj? Bude se říkat: Běda tomu, kdo hromadí, co mu nepatří. Jak dlouho? I tomu, kdo zástavou zatěžuje.“

Da 4 ¹„Já, Nebúkadnesar, jsem spokojeně pobýval ve svém domě, pln svěžesti ve svém paláci. ²Viděl jsem sen a ten mě vystrašil. Představy ve snu na lůžku, vidění, která mi prošla hlavou, mě naplnily hrůzou. ³Vydal jsem rozkaz, aby ke mně byli uvedeni všichni babylónští mudrci, aby mi sen vyložili. ⁴Přišli tedy věšci, zaklánači, hvězdopřavci a planetáři. Vyprávěl jsem jim sen, ale jeho výklad mi nemohli oznámit. ⁵Konečně ke mně přišel Daniel, který má jméno Beltšasar podle jména mého boha; v něm je duch svatých bohů. Vyprávěl jsem mu sen: „Beltšasare, nejvyšší z věštců, vím, že v tobě je duch svatých bohů a že žádné tajemství ti nedělá potíže. Pověz mi výklad vidění snu, který jsem viděl. ⁷Ve viděních, která mi prošla hlavou na mém lůžku, jsem viděl: Hle, strom stál uprostřed země, jeho výška byla obrovská. ⁸Strom rostl a sílil, až jeho výška sahala k nebi. Bylo jej vidět od samého konce země. ⁹Měl nádherné listí a mnoho plodů, byla na něm potrava pro všechny. Polní zvěř pod ním nalézala stín, v jeho větvích bydleli nebeští ptáci a sytlo se z něho všechno tvorstvo. ¹⁰Ve viděních, která mi prošla hlavou na mém lůžku, jsem viděl: Hle, posel, a to svatý, sestupoval z nebe. ¹¹Mocně volal a nařizoval toto: „Skácejte strom! Osekejte mu větve! Otrhajte mu listí! Rozházejte jeho plody! Ať uteče zvěř, která byla pod ním, i ptáci z jeho větví! ¹²Avšak pařez s kořeny ponechte v zemi, sevřeny obručí z železa a bronzu, ve svěží zeleni pole; ať je skrápěn nebeskou rosou a se zvěří ať se dělí o rostliny země. ¹³Jeho srdce ať je jiné, než je srdce lidské, ať je mu dáno srdce zvířecí, dokud nad ním neuplyne sedm let. ¹⁴V rozhodnutí nebeských poslů je rozsudek, vypovědí svatých je věc uzavřená. Z toho živi poznají, že Nejvyšší má moc nad lidským královstvím a komu chce, je dávat; může nad ním ustanovit i nejnižšího z lidí.“ ¹⁵Tento sen jsem viděl já, král Nebúkadnesar, a ty, Beltšasare, mi řekni jeho výklad. Žádný z mudrců mého království mi nemohl výklad oznámit. Ty však jsi toho schopen, neboť v tobě je duch svatých bohů.“ ¹⁶Tu Daniel, který měl jméno Beltšasar, zůstal skoro hodinu strnulý a jeho myšlenky ho plnily hrůzou. Král mu řekl: „Beltšasare, snu ani výkladu se nehroz.“ Beltšasar odpověděl: „Můj pane, kéž by sen platil tvým nepřítelům a jeho výklad tvým protivníkům. ¹⁷Strom, který jsi viděl, který rostl a sílil, až jeho výška sahala k nebi a bylo ho vidět po celé zemi, ¹⁸který měl nádherné listí a mnoho plodů, na němž byla potrava pro všechny, pod nímž bydlela polní zvěř a v jehož větvích přebývali nebeští ptáci, ¹⁹jsi ty, králi, který jsi rostl a sílil. Tvá velikost rostla, až dosáhla k nebi, tvá vladařská moc až na konec země. ²⁰Král viděl potom posla, a to svatého, jak sestupoval z nebe a nařizoval: „Skácejte strom a zničte jej, avšak pařez s kořeny ponechte v zemi sevřeny obručí z železa a bronzu ve svěží zeleni pole, ať je skrápěn nebeskou rosou a ať má podíl s polní zvěří, dokud nad ním neuplyne sedm let.“ ²¹Toto je výklad, králi: Je to rozhodnutí Nejvyššího, které dopadlo na krále, mého pána. ²²Vyženou tě pryč od lidí a budeš bydlit s polní zvěří. Za pokrm ti dají rostliny jako dobytku a nechají tě skrápět nebeskou rosou. Tak nad tebou uplyne sedm let, dokud nepoznáš, že Nejvyšší má moc nad lidským královstvím a že je dávat, komu chce. ²³A že bylo řečeno, aby byl pařez toho stromu i s kořeny ponechán, tvé království se ti opět dostane, až poznáš, že Nebesa mají moc. ²⁴Kéž se ti, králi, zalíbí má rada: Překonej své hříchy spravedlností a svá provinění milostí k strádajícím; snad ti bude prodloužen klid.“ ²⁵To všechno dopadlo na krále Nebúkadnesara. ²⁶Uplnulo dvanáct měsíců. Král se procházel po královském paláci v Babylónu ²⁷a řekl: „Zdali není veliký tento Babylón, který jsem svou mocí a silou vybudoval jako královský dům ke slávě své důstojnosti?“ ²⁸Ještě to slovo bylo v ústech krále, když se snesl hlas z nebe: „Tobě je to řečeno, králi Nebúkadnesare: Tvé království od tebe odešlo. ²⁹Vyženou tě pryč od lidí a budeš bydlit s polní zvěří. Dají ti za pokrm rostliny jako dobytku. Tak nad tebou uplyne sedm let, dokud nepoznáš, že Nejvyšší má moc nad lidským královstvím a že je dávat, komu chce.“ ³⁰V tu hodinu se to slovo na Nebúkadnesarovi splnilo. Byl vyhnán pryč od lidí, pojídal rostliny jako dobytek, jeho tělo bylo skrápěno nebeskou rosou, až mu narostly vlasy jako peří orlům a nehty jako drápy ptákům. ³¹„Když uplynuly ty dny, pozdvihl jsem já, Nebúkadnesar, své oči k nebi a rozum se mi vrátil. Dobrořečil jsem Nejvyššímu a chválil jsem a velebil Věčně živého, neboť jeho vladařská moc je věčná, jeho království po všechna pokolení. ³²Všichni obyvatelé země jsou považováni za nic. Podle své vůle nakládá s nebeským vojskem i s obyvateli země. Není, kdo by mohl zabraňovat jeho ruce a ptát se ho:

PA 5. února – Podněty k zamyšlení

„Je naše spasení něčím podmíněno? Přijít ke Kristu můžeme kdykoliv a nemusíme splnit žádné podmínky. Co musíme splnit pak, když přijdeme ke Kristu? Podmínkou je, abychom se v životě víry úplně a bez výhrad spoléhali na zásluhy krve ukřižovaného a vzkříšeného Spasitele. Když to tak uděláme, činíme skutky spravedlnosti. Když Bůh volá a zve hříšníka ze světa, neklade mu žádné podmínky. Přitahuje ho Kristovo pozvání, které však neznamená: „Jestli chceš přijít k Bohu, musíš odpovědět hned teď.“ Hříšník přichází a hledí přitom na Krista vyvýšeného na kříži Golgoty. Tímto obrazem Bůh působí na jeho mysl. V hříšníkovi se probouzí láska, která ho motivuje udělat mnohem více, než si představujeme, že by měl splnit.“ (6MR 32)

Otázky k rozhovoru

1. Uvedený citát si přečti současně s částí na středu. Co nám chce jeho autorka sdělit? Všimni si, co říká o obou prvcích chození s Bohem: víře a skutcích. Jak je rozlišuje?
2. Proč jsou pýcha a domyšlivost nebezpečné hříchy? Proč je tak těžké zbavit se jich? Snad proto, že osleplí lidi do té míry, že nevidí potřebu vzdát se jich? Pokud jsi pyšný, určitě si myslíš, že je všechno v pořádku. A jestli je všechno v pořádku, proč se trápit a něco měnit? Je rozjímání o kříži (což je jediný prostředek záchrany pro člověka) dobrým lékem proti pýše a domyšlivosti?
3. Mají příslušníci ostatních národů nějakou naději? Viz Iz 25,3,6; 26,9.
Iz 25:3,6 „Proto tě bude ctít lid mocný, bude se tě bát město ukrutných pronárodů. (...) ⁶Hospodin zástupů připraví na této hoře všem národům hostinu tučnou, hostinu s vyzrálým vínem, jídla tučná s morkem, bino vyzrálé a přečištěné.“
Iz 26:9 „Má duše v noci po tobě touží, můj duch ve mně za úsvitu tebe hledá. Když vykonáváš své soudy na zemi, obyvatelé světa se učí spravedlnosti.“

Shrnutí

Izajáš viděl, jak Asýrie a Babylón dobývají Judsko. Avšak viděl i to, že Pán Bůh nakonec zvítězí a naši utrápené planetě přinese věčný pokoj, přestože temnotou tohoto světa vládne někdo větší než člověk (Ef 6,12), pracuje prostřednictvím Božích lidských nepřítel a hraje si na Boha.

Ef 6:12 „Nevedeme svůj boj proti lidským nepřítelům, ale proti mocnostem, silám a všemu, co ovládá tento věk tmy, proti nadzemským duchům zla.“

Praktický závěr

Podělte se s ostatními ve skupině o to, co praktického jste se naučili z této lekce při studiu Bible. Jak lze toto naučené uvést do každodenního života?

Podněty k modlitbám

- Modlete se jeden za druhého, za své radosti i starosti.
- Modlete se spolu za ty, kteří z nějakého důvodu přestávají či již přestali navštěvovat vaše společenství. Jak jim můžete dát najevo, že je máte stále rádi?
- Modlete se i za lidi ve svém okolí (přátele, sousedy, příbuzné...), kterým bývá rádi představili Boží lásku.

Zj 14:8 „Za ním letěl druhý anděl a volal: „Padl, padl veliký Babilón, který opojil všechny národy svým smilstvím a dal jim pít z poháru hněvu.““

Zj 18:2 „Protože pravé a spravedlivé jsou jeho soudy! Vždyť odsoudil tu velikou nevěstku, která přivedla zemi do záhuby svým smilstvím, spravedlivě ji potrestal za krev svých služebníků, která lpí na jejich rukou.“

Zj 21:2.23 „²A viděl jsem od Boha z nebe sestupovat svaté město, nový Jeruzalém, krásný jako nevěsta ozdobená pro svého ženicha. (...) ²³To město nepotřebuje ani slunce ani měsíc, aby mělo světlo: září nad ním sláva Boží a jeho světlem je Beránek.“

Jk 1:15 „Žádostivost pak počne a porodí hřích, a dokonáný hřích plodí smrt.“

Př 3:5-7 „⁵Dívěřuj Hospodinu celým srdcem, na svoji rozumnost nespolehej. ⁶Poznávej ho na všech svých cestách, on sám napřímí tvé stezky. ⁷Nebud' moudrý sám u sebe, boj se Hospodina, od zlého se odvrát.“

Ř 10:9 „Vyznáš-li svými ústy Ježíše jako Pána a uvěříš-li ve svém srdci, že ho Bůh vzkřísil z mrtvých, budeš spasen.“

„Co to děláš?“³³Tou dobou se mi vrátil rozum a ke slávě mého království mi opět byla vrácena má důstojnost a lesk. Moje královská rada a hodnostáři mě vyhledali, opět jsem byl dosazen do svého království a byla mi přidána mimořádná velikost.³⁴Nyní tedy já, Nebúkadnesar, chválím, vyvyšuji a velebím Krále nebes. Všechno jeho dílo je pravda, jeho cesty právo. Ty, kteří si vedou pyšně, má moc ponížít.““

Da 5 „Král Belšasar vystrojil velikou hostinu svým tisíci hodnostářům a před těmito tisíci pil víno. ²Při popíjení vína poručil Belšasar přinést zlaté a stříbrné nádoby, které odnesl Nebúkadnesar, jeho otec, z jeruzalémského chrámu, aby z nich pili král i jeho hodnostáři, jeho ženy i ženiny. ³Hned tedy přinesli zlaté nádoby odnesené z chrámu, to je z Božeho domu v Jeruzalémě, a pili z nich král i jeho hodnostáři, jeho ženy i ženiny. ⁴Pili víno a chválili bohy zlaté a stříbrné, bronzové, železné, dřevěné a kamenné. ⁵V tu hodinu se ukázaly prsty lidské ruky a něco psaly na omítku zdi královského paláce naproti svícnu. Král viděl zápěstí ruky, která psala. ⁶Tu se barva králova obličejů změnila a myšlenky ho naplnily hrůzou, poklesl v kyčlích a kolena mu tloukla o sebe. ⁷Král mocně zvolal, aby přivedli zaklínače, hvězdoprapce a planetáře. Babilónským mudrcům král řekl: „Kdokoli přečte toto písmo a sdělí mi výklad, bude oblečen do purpuru, na krk mu bude dán zlatý řetěz a bude mít v království moc jako třetí po mně.“ ⁸Všichni královští mudrci tedy vstoupili, ale nebyli schopni písmo přečíst a oznámit králi výklad. ⁹Král Belšasar byl pln hrůzy a barva jeho obličejů se změnila. I hodnostáři byli zmateni. ¹⁰Po slovech krále a hodnostářů vešla do domu, kde hodovali, královna a řekla: „Králi, navěky buď živ! Necht' tě tvé myšlenky neplní hrůzou a barva tvého obličejů at' se nemění. ¹¹Je ve tvém království muž, v němž je duch svatých bohů. Za dnů tvého otce bylo shledáno, že je osvěcený a zběhlý v moudrosti, která je jako moudrost bohů. Král Nebúkadnesar, tvůj otec, ho ustanovil nejvyšším z věštců, zaklínačů, hvězdoprapců a planetářů, ano , tvůj otec, králi, ¹²neboť bylo shledáno, že Daniel, jemuž král dal jméno Belšasar, má mimořádného ducha a poznání a že je zběhlý ve vykládání snů, řešení záhad a vysvětlování věcí nesnadných. Necht' je Daniel nyní zavolán a sdělí výklad.“ ¹³Daniel byl hned přiveden ke králi. Král se Daniela otázal: „Ty jsi Daniel z judských přesídlenců, kterého přivedl král, můj otec, z Judska? ¹⁴Slyšel jsem o tobě, že je v tobě duch bohů a že bylo shledáno, že jsi osvěcený a zběhlý v mimořádné moudrosti. ¹⁵Byli ke mně přivedeni mudrci, zaklínači, aby mi přečetli toto písmo a oznámili mi jeho výklad, ale nejsou schopni výklad té věci sdělit. ¹⁶O tobě jsem slyšel, že dokážeš podat výklad a vysvětlit nesnadné. Nyní tedy, dokážeš-li to písmo přečíst a výklad mi oznámit, budeš oblečen do purpuru, na krk ti bude dán zlatý řetěz a budeš mít v království moc jako třetí.“ ¹⁷Daniel na to králi odpověděl: „Své dary si ponech a své odměny dej jinému. To písmo však králi přečtu a výklad mu oznámím. ¹⁸Slyš, králi! Bůh nejvyšší dal Nebúkadnesarovi, tvému otci, království a velikost, slávu a důstojnost. ¹⁹Pro velikost, kterou mu dal, se před ním třáslí všichni lidé různých národností a jazyků a obávali se ho. Koho chtěl, zabil, koho chtěl, nechal žít, koho chtěl, povýšil, koho chtěl, ponížil. ²⁰Když se jeho srdce povýšilo a jeho duch se stal náramně zpupný, byl svržen ze svého královského stolce a jeho sláva mu byla odňata. ²¹Byl vyhnán pryč od lidí, jeho srdce se stalo podobné zvířecímu, bydlel s divokými osly, za pokrm mu dávali rostliny jako dobytku a jeho tělo bylo skrápěno nebeskou rosou, dokud nepoznal, že Bůh nejvyšší má moc nad lidským královstvím a že nad ním ustanovuje, koho chce. ²²Ani ty, jeho synu Belšasare, jsi neponížil své srdce, ačkoli jsi o tom všem věděl, ²³ale povýšil ses nad Pána nebes. Přinesli před tebe nádoby z jeho domu a pil jsi z nich víno ty i tvoji hodnostáři, tvé ženy i ženiny, a chválil jsi bohy stříbrné a zlaté, bronzové, železné, dřevěné a kamenné, kteří nic nevidí, neslyší ani nevědí. Boha, v jehož rukou je tvůj dech a všechny tvé cesty, jsi však nevelebil. ²⁴Proto bylo od něho posláno zápěstí ruky a napsáno toto písmo. ²⁵Toto pak je písmo, které bylo napsáno: „Mené, mené, tekel ú-parsín“. ²⁶Toto je výklad těch slov: Mené – Bůh sečetl tvé králování a ukončil je. ²⁷Tekel – byl jsi zvažován na vahách a shledán lehký. ²⁸Peres – tvé království bylo rozlomeno a dáno Médům a Peršanům.“ ²⁹Belšasar hned poručil, aby Daniela oblékli do purpuru, na krk mu dali zlatý řetěz a rozhlásili o něm, že má v království moc jako třetí. ³⁰Ještě té noci byl kaldejský král Belšasar zabit.“

Zj 12:7-9 „⁷A strhla se bitva na nebi: Michael a jeho andělé se utkali s drakem. ⁸Drak i jeho andělé bojovali, ale nezvítězili, a nebylo již pro ně místa v nebi. ⁹A veliký drak, ten dávný had, zvaný ďábel a satan, který sváděl celý svět, byl svržen na zem a s ním i jeho andělé.“

Gn 3 „¹Nejzchytralejší ze vsí polní zvíře, kterou Hospodin Bůh učinil, byl had. Řekl ženě: „Jakže, Bůh vám zakázal jíst ze všech stromů v zahradě?“ ²Žena hadovi odvětila: „Plody ze stromů v zahradě jíst smíme. ³Jen o plodech ze stromu, který je uprostřed zahrady, Bůh řekl: „Nejezte z něho, ani se ho nedotkněte, abyste nezemřeli.““ ⁴Had ženu ujišťoval: „Nikoli, nepropadnete smrti. ⁵Bůh však ví, že v den, kdy z něho pojíte, otevřou se vám oči a budete jako Bůh znát dobré i zlé.“ ⁶Žena viděla, že je to strom s plody dobrými k jídlu, lákavý pro oči, strom slibující vševědoucnost. Vzala tedy z jeho plodů a jedla, dala také svému muži, který byl s ní, a on též jedl. ⁷Oběma se otevřely oči: poznali, že jsou naří. Spletli tedy fíkové listy a přepásali se jimi. ⁸Tu uslyšeli hlas Hospodina Boha procházejícího se po zahradě za denního vánku. I ukryli se člověk a jeho žena před Hospodinem Bohem uprostřed stromů v zahradě. ⁹Hospodin Bůh zavolal na člověka:

„Kde jsi?“ ¹⁰On odpověděl: „Uslyšel jsem v zahradě tvůj hlas a bál jsem se. A protože jsem nahý, ukryl jsem se.“ ¹¹Bůh mu řekl: „Kdo ti pověděl, že jsi nahý? Nejedl jsi z toho stromu, z něhož jsem ti zakázal jíst?“ ¹²Člověk odpověděl: „Žena, kterou jsi mi dal, aby při mně stála, ta mi dala z toho stromu a já jsem jedl.“ ¹³Proto řekl Hospodin Bůh ženě: „Cos to učinila?“ Žena odpověděla: „Had mě podvedl a já jsem jedla.“ ¹⁴I řekl Hospodin Bůh hadovi: „Protože to učinil, budeš proklet, odvržen ode všech zvířat a ode vši polní zvěře. Polezeš po břiše, po všechny dny svého života žrát budeš prach.“ ¹⁵Mezi tebe a ženu položím nepřátelství, i mezi símě tvé a símě její. Ono ti rozdrtí hlavu a ty jemu rozdrtíš patu.“ ¹⁶Ženě řekl: „Velice rozmnožíš své trápení i bolesti těhotenství, syny budeš rodit v utrpení, budeš dychtit po svém muži, ale on nad tebou bude vládnout.“ ¹⁷Adamovi řekl: „Uposlechl jsi hlasu své ženy a jedl jsi ze stromu, z něhož jsem ti zakázal jíst. Kvůli tobě nechť je země prokleta; po celý svůj život z ní budeš jíst v trápení.“ ¹⁸Vydá ti jenom trní a hloží a budeš jíst polní byliny. ¹⁹V potu své tváře budeš jíst chléb, dokud se nenavrátíš do země, z níž jsi byl vzat. Prach jsi a v prach se navrátíš.“ ²⁰Člověk svou ženu pojmenoval Eva (to je Živa), protože se stala matkou všech živých. ²¹Hospodin Bůh udělal Adamovi a jeho ženě kožené suknice a přioděl je. ²²I řekl Hospodin Bůh: „Teď je člověk jako jeden z nás, zná dobré i zlé. Nepřipustím, aby vztáhl ruku po stromu života, jedl a byl živ navěky.“ ²³Proto jej Hospodin Bůh vyhnal ze zahrady v Eden, aby obdělával zemi, z níž byl vzat. ²⁴Tak člověka zapudil. Východně od zahrady v Eden usadil cheruby s míhajícími se plamenným mečem, aby střežili cestu ke stromu života.“

Ez 28:2 „Lidský synu, řekni týrskému vévodovi: Toto praví Panovník Hospodin: Ve svém domyšlivém srdci si říkáš: „Jsem Bůh, sedím na božském trůnu v srdci moří.“ Jsi člověk, a ne Bůh, i když své srdce vydáváš za srdce božské!“

Zj 20:10 „Jejich svádce ďábel byl uvržen do jezera, kde hoří síra a kde je již dravá šelma i falešný prorok. A budou trýzněni dnem i nocí na věky věků.“

Mt 11:29 „Vezměte na sebe mé jho a učte se ode mne, neboť jsem tichý a pokorného srdce: a naleznete odpočinití svým duším.“

J 13:5 „Pak nalil vodu do umyvadla a začal učedníkům umývat nohy a utírat je plátem, jímž byl přepásán.“

Fp 2:5-8 „Nechť je mezi vámi takové smýšlení jako v Kristu Ježíši: ⁶Způsobem bytí byl roven Bohu, a přece na své rovnosti nelpěl, ⁷nýbrž sám sebe zmařil, vzal na sebe způsob služebníka, stal se jedním z lidí. A v podobě člověka ⁸se ponížil, v poslušnosti podstoupil i smrt, a to smrt na kříži.“

ST 3. února – Babylon jako symbol vzpoury proti Bohu (Iz 14; Zj 17-18)

Iz 14:22 „Já povstanu proti nim, je výrok Hospodina zástupů, vymýtím jméno Babylóna i pozůstatek po něm, nástupce i následníka, je výrok Hospodinův.“

Zj 17:4-6 „⁴Ta žena byla oděna purpurem a šarlatem a ozdobena zlatem, drahokamy a perlami; v ruce držela zlatý pohár, plný ohavností a nečistoty svého smilství, ⁵a na čele měla napsáno jméno – je v něm tajemství: „Babylón veliký, Matka všeho smilstva a všech ohavností na zemi.“ ⁶Viděl jsem tu ženu, zpitou krví svatých a krví Ježíšových svědků.“

Zj 18:1-3 „¹Potom jsem viděl jiného anděla, jak s velikou mocí sestupuje z nebe; a země byla ozářena jeho slávou. ²Zvolal mohutným hlasem: „Padl, padl veliký Babylón a stal se doupětem démonů, skryš všech nečistých duchů a každého zlověstného a nenáviděného ptáka; ³neboť vínem Božtého hněvu pro smilství té nevěstky byly opojeny všechny národy, králové světa s ní smilnili a bohatí kupci země bohatlí z její rozmařilosti a přepychu.““

1Pt 5:13 „Pozdravuje vás vaše spoluvyvolená, která je v Babylónu, a Marek, můj syn.“

Zj 14:8 „Za ním letěl druhý anděl a volal: „Padl, padl veliký Babylón, který opojil všechny národy svým smilstvím a dal jim pít z poháru hněvu.““

Zj 16:19 „A to veliké město se roztrhlo na tři části a města národů se zřítla. Bůh se rozpomenul na veliký Babylón a dal mu pít z poháru vína svého trestajícího hněvu.“

Zj 17:5 „Na čele měla napsáno jméno – je v něm tajemství: „Babylón veliký, Matka všeho smilstva a všech ohavností na zemi.““

Zj 18:2.10.21 „²Zvolal mohutným hlasem: „Padl, padl veliký Babylón a stal se doupětem démonů, skryš všech nečistých duchů a každého zlověstného a nenáviděného ptáka; (...)¹⁰z hrůzy nad jeho zkázou neodvážil se přiblížit a budou naříkat: „Běda, běda, ty veliký Babylóne, město tak mocné, jak v jedinou hodinu byl nad tebou vykonán soud!“ (...)²¹A jeden silný anděl pozvedl balvan, těžký jako mlynářský kámen, vrhl jej do moře a zvolal: „Tak rázem bude svržen Babylón, to veliké město, a nebude po něm ani památky.““

Gn 28:17 „Bál se a řekl: „Jakou bázeň vzbuzuje toto místo! Není to nic jiného než dům Boží, je to brána nebeská.““

Ef 2:8 „Milostí tedy jste spaseni skrze víru.“

L 18:9-14 „⁹O těch, kteří si na sobě zakládali, že jsou spravedliví, a ostatními pohrdali, řekl toto podobenství: ¹⁰„Dva muži vstoupili do chrámu, aby se modlili; jeden byl farizeus, druhý celník. ¹¹Farizeus se postavil a takto se sám u sebe modlil: „Bože, děkuji ti, že nejsem jako ostatní lidé, vyděrači, nepoctivci, cizoložníci, nebo i jako tento celník. ¹²Postím se dvakrát za týden a dávám desátky ze všeho, co získám.“ ¹³Avšak celník stál docela vzadu a neodvážil se ani oči k nebi pozdvihnout; bil se do prsou a říkal: „Bože, slituj se nade mnou hříšným.“ ¹⁴Pravdě vám, že ten celník se vrátil ospravedlněn do svého domu, a ne farizeus. Neboť každý, kdo se povyšuje, bude ponížěn, a kdo se ponižuje, bude povýšen.““

ČT 4. února – Konečné vítězství Sijónu (Iz 24-27)

Iz 24:21-23 „²¹V onen den Hospodin ztrestá nebeský zástup na výšině i pozemské krále na zemi. ²²Budou sebráni, jako je sebrán vězeň do jámy, a budou zavřeni pod zámek; po mnohých pak dnech budou potrestáni. ²³Zardí se bleďá luna, zastydí se žárné slunko, až se Hospodin zástupů ujme kralování na hoře Sijónu a v Jeruzalémě před svými staršími v slávě.“

Iz 24 „¹Hle, Hospodin vyplení zemi a zpusťší ji, rozvrátí její tvářnost a rozpráší její obyvatele. ²Bude na tom stejně lid i kněz, otrok i jeho pán, služka i její paní, kupující i prodávací, věřitel i dlužník, lichvář i zadlužený. ³Země bude zcela vypleněna a vyloupena; toto slovo promluvil Hospodin. ⁴Truchlit, vadnout bude země, chřadnout, vadnout bude svět, nejvznešenější z lidu země budou chřadnout. ⁵Zhanobena je země svými obyvateli, neboť přestoupili zákony, změnilí nařízení, porušili věčnou smlouvu. ⁶Proto pozře zemi prokletí, kdo v ní přebývají, budou pykat; proto obyvatelé země zajdou v žáru a zůstane lid maličko. ⁷Bude truchlit mošt, zvadne vínná réva, všichni, jejichž srdce se raduje, budou vzdychat. ⁸Ustane veselí bubnů, pomine hluk rozjařených, ustane veselí cítěry. ⁹Nebudou pít za zpěvu víno, opojný nápoj pijákům zhořkne. ¹⁰Zbořeno bude pusté město, vchod do každého domu bude zatrasen. ¹¹V ulicích bude žalostný křik pro víno, nastane večer veškeré radosti, veselí se vystěhuje ze země. ¹²Ve městě zůstane hrozná spoušť, zničena, rozbita bude brána. ¹³I bude uprostřed země, mezi národy, tak jako když se srážejí olivy, jako paběrky, když končí vinobraní. ¹⁴Všude pozvednou svůj hlas a budou plesat, nad důstojností Hospodinovou budou jásat i při moři. ¹⁵Proto vzdejte Hospodinovu čest i na východě, jménu Hospodina, Boha Izraele, na ostrovech mořských. ¹⁶Od kraje země jsme slyšeli prozpěvovat: „Sláva spravedlivému!“ Já jsem však řekl: „Je mi zle! Je mi zle! Běda mi!“ Věrolomní jednájí věrolomně, věrolomní se dopouštějí věrolomnosti. ¹⁷Postrach, propast, past na tebe, obyvateli země! ¹⁸Kdo uteče před hlučícím postrachem, padne do propasti, a kdo vyleze z propasti, do pasti se lapí, otevrou se nebeské propusti shora a budou se trást základy země. ¹⁹Země se rozlomí, země se rozkymácí, země se rozpadne. ²⁰Země se rozvrátí, bude jak opilec, bude se zmítat jako budka. Dolehne na ni její nevěrnost, i padne a už nepovstane. ²¹V onen den Hospodin ztrestá nebeský zástup na výšině i pozemské krále na zemi. ²²Budou sebráni, jako je sebrán vězeň do jámy, a budou zavřeni pod zámek; po mnohých pak dnech budou potrestáni. ²³Zardí se bleďá luna, zastydí se žárné slunko, až se Hospodin zástupů ujme kralování na hoře Sijónu a v Jeruzalémě před svými staršími v slávě.“

Zj 20 „¹Tu jsem viděl, jak z nebe sestupuje anděl, který má v ruce klíč od propasti a veliký řetěz. ²Zmocnil se draka, toho dávného hada, toho ďábla a satana, ³na tisíc let jej spoutal, uvrhl do propasti, uzamkl ji a zapečetil, aby již nemohl klamat národy, dokud se nedovrší těch tisíc let. Potom musí být ještě na krátký čas propuštěn. ⁴Viděl jsem trůny a na nich usedli ti, jimž byl svěřen soud. Spatřil jsem také ty, kdo byli státi pro svědectví Ježíšovo a pro slovo Boží, protože nepoklekli před dravou šelmou ani jejím obrazem a nepřijali její znamení na čelo ani na ruku. Nyní povstali k životu a ujal se vlády s Kristem na tisíc let. – ⁵Ostatní mrtví však nepovstanou k životu, dokud se těch tisíc let nedovrší. – ⁶To je první vzkříšení. Blahoslavený a svatý, kdo má podíl na prvním vzkříšení! Nad těmi druhá smrt nemá moci, nýbrž Bůh a Kristus je učiní svými kněžími a budou s ním kralovat po tisíc let. ⁷Až se dovrší tisíc let, bude satan propuštěn ze svého žaláře ⁸a vyjde, aby oklamal národy ve všech čtyřech úhlech světa, Góga a Magóga. Shromáždí je k boji a bude jich jako písku v moři. ⁹Viděl jsem, jak vystoupili po celé šíři země a obklíčili tábor svatých a město, které miluje Bůh. Ale sestoupil oheň z nebe a pohltil je. ¹⁰Jejich svádce ďábel byl uvržen do jezera, kde hoří síra a kde je již dravá šelma i falešný prorok. A budou trýzněni dnem i nocí na věky věků. ¹¹A viděl jsem veliký bělostný trůn a toho, kdo na něm seděl; před jeho pohledem zmizela země i nebe a už pro ně nebylo místa. ¹²Viděl jsem mrtvé, mocné i prosté, jak stojí před trůnem, a byly otevřeny knihy. Ještě jedna kniha byla otevřena, kniha života. A mrtví byli souzeni podle svých činů zapsaných v těch knihách. ¹³Moře vydalo své mrtvé, i smrt a její říše vydaly své mrtvé, a všichni byli souzeni podle svých činů. ¹⁴Pak smrt i její říše byly uvrženy do hořícího jezera. To je druhá smrt: hořící jezero. ¹⁵A kdo nebyl zapsán v knize života, byl uvržen do hořícího jezera.“

